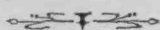

Η ΒΑΡΩΝΙΣ ΒΕΡΤΣΕΡΑ

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

— Αἰδιὰ τοῦ ὠροσκοπίου καὶ τῆς Ὀνοματομαντείας προρ-
ρήσεις τοῦ ἀστρολόγου Πέτρου Δεκλέρ (1790—1807) περὶ
τοῦ πεπρωμένου τοῦ δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης Φιλίππου, τῆς
Καρλόττης Κορδαί, τοῦ Ῥοδεσπέρρου, τοῦ Ναπολέοντος,
τῆς Ἰωσηφίνης, κλπ. — Ὑπόληψις καὶ εὐεργεσίαι τοῦ Να-
πολέοντος πρὸς τὴν νύμφην Δεκλέρ, ἐπὶ τῇ ἐπαληθεύσει
τῶν προρρήσεών του. — Ἱστορικά τινα τῆς ἀνωτέρω
ἐποχῆς.

Ἡ προγνωστικὴ μέθοδος τῆς Πρηνεπίνης ἐπέζησε
τῆς καταστροφῆς τοῦ ναοῦ τῆς Τύχης. Δι' αὐτῆς, ὡς

ἤδη ἀνέφερον, διενηργεῖτο μέχρι τοῦ 18ου αἰῶνος ἡ ἀ-
ληθὴς Ὀνοματομαντεία.

Ἡ ὀνοματομαντεία ἀπέδιδεν εἰς ἐκάστην προφορι-
κὴν ἢ γραπτὴν ἔκφρασιν τοῦ ἱεροῦ ἀλφαβήτου σχέσιν
τινά πρὸς τὰ πράγματα τοῦ βίου. Τοῦ ὀνόματος θεω-
ρουμένου ὡς τοῦ διακριτικοῦ καὶ προσδιοριστικοῦ σημείου
τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων, ἡ Μαντεία διέσχυριζετο ὅτι ὑπὸ
τὰ μεταβαλλόμενα καὶ μετατιθέμενα σχήματα αὐτοῦ ἀ-
νεκάλυπτε τὴν ἀπόκρυφον ἀποκάλυψιν τοῦ καλοῦ ἢ κα-
κοῦ, ὅπερ ἴδει νὰ ἐκδηλωθῇ ἐν τῷ σταδίῳ ἐκάστου ἀν-
θρώπου φέροντος τὴν τοιαύτην σφραγίδα.

Τὸ ἀναγραφέν παρὰδειγμα Ἀπολλωνίου τοῦ Τυα-
νέως ἀναφορικῶς πρὸς τὴν Οὐεσπασιανοῦ προφητείαν
του καὶ ὁ διάσημος τύπος S.P.Q.R. Senatus Populus Que

Ο ΑΡΧΙΔΟΥΞ ΡΟΔΟΛΦΟΣ

Romanus), ὁ ἐπὶ τῶν πρακτικῶν καὶ σερματικῶν τιθέμενος καὶ δηλῶν τὴν βουλὴν καὶ τὸν λαὸν τῆς Ρώμης, μᾶς ἀναμνησκουσι τὴν ἑλληνικὴν καὶ ρωμαϊκὴν συνθήκαιν τῶν ἐπιγραφῶν, ὧν αἱ λέξεις ὑπεδήλουντο ἐκ τῶν ἀρχικῶν αὐτῶν γραμμάτων.

Ὅτε τὸ ὄνομα συνίστατο ἐξ ὀλίγων γραμμάτων, ὁ μάντις ἐξήσκει τὴν ἐμφυτον αὐτῷ δύναμιν ἐπὶ τῆς πιθανῆς σχέσεως τῆς συνδεούσης τὰ γράμματα, θεωρῶν αὐτὰ ὡς ἀρχικὰ τῆς μαντευσίμου ἐννοίας. Ἐπληροφορεῖτο περὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ ἐρωτῶντος ἢ προυκάλει ἐρώτησιν τινα σαφῆ, ὠρισμένην, ἥς αἱ λέξεις δεικνύμεναι εἰς γράμματα, ἐσχημάτιζον, διὰ τῆς ἀναμίξεως αὐτῶν μετὰ τῶν τοῦ ὀνόματος, ἐν εἶδος στήμονος ἀρκούντως ἐκτενοῦς, ὥστε ἀρχικὴ τις ἰδέα καταληφθεῖσα

ἐν τῷ πνεύματι, νὰ συνηπάχτο εὐχερῶς τὰς συνεπαρμένους. Ἄν αἱ μεταθέσεις τῶν γραμμάτων ἐσχημάτιζον λέξεις ἀνταποκρινόμενας πρὸς τὴν ἐννοίαν τῆς ἐρωτήσεως, ἡ ἐννοία αὕτη ἐθεωρεῖτο ὡς χρησμός, τὸ δὲ περὶ τὸν χρησμόν οὗτος καίτοι φαινόμενος κατ' ἀρχὰς παράλογος, ἐπραγματοποιεῖτο σχεδὸν πάντοτε θάπτον ἢ βράδιον μετὰ θαυμαστῆς ἀκριθείας.

... Οὐδέλλως προτίθεμαι ἤδη νὰ ὑποστηρίξω ἢ νὰ κατακρίνω αὐτὴν τὴν διδακταλίαν, τὴν ταλινωρθωθεῖσαν κατὰ τὰς παρχμονὰς τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1786 παρὰ τοῦ Καλλιόστρου, καὶ ἐνώπιον τῆς ὁποίας τὸ ἰσχυρὸν πνεῦμα τοῦ Ναπολέοντος προσήλθε πολλὰκις τρέμον καὶ τεταρραγμένον. Ἐν τοιαύτῃ ὕλῃ, τὰ παραδείγματα ἀξίζουσι πλεον ἢ αἱ συζητήσεις καὶ τὰ ἐπιχειρήματα.

Ἡμεῖς μὲν λοιπὸν ἄς ἀφῃρηθῶμεν τοιαῦτά τινα παραδείγματα τῆς μικρὸν ἀφαστώσεως ἐποχῆς, ἄλλοι δὲ οἱ πιστεύοντες ἢ μὴ εἰς τὰ τοιαῦτα καὶ οἱ σκεπτικοὶ ἄς συζητήσωσι κατ' ἀρέσκειαν ἐπ' αὐτῶν.

Ἐξῆς κατὰ τὰ 1790 — 1805 ἐν Ἡκρισίῳ γέροντες θεωρούμενος παρὰ τῶν μὲν ὡς γῆρας, παρὰ τῶν δὲ, ὡς τρελίας. Μετῆρχετο τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ λ ε γ ε ι ν τὴν τύχην, εἶχε δὲ τὸν μηχανικὸν τρίπουρον ἐν τινι πενήχρῳ οἰκίῳ εἰς τὸ προάστειον Σκίν=Μαρσῶ. Ὁ προφήτης ἢ ὁ τρελὸς οὗτος ὠνευμάζετο Πέτρος Λεκλέρκ, οἰκειότερον δὲ παρὰ τὰ τῶν γειτόνων καὶ τῶν ἀγιοπαίδων, πατὴρ Πέτρος. Ἦτο εἰς τῶν σοφῶν Βενεδικτίνων τῶν ἐν τῇ ἐγκυρῶν αὐτῶν περιχλειόντων ἄπασαν τὴν παλαιὰν ἐγκυκλοπαιδεύσαν. Ἐξωσθεὶς τῆς μονῆς τοῦ 1790 κατὰ τὴν κατάρτησιν τῶν μονῶν, ὁ πέντης σοφὸς παρακυλιόμενος ἐνθεν κακείθεν, κατήντησε μικρὸν κατὰ μικρὸν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης μέγας τῶν Ἡκρισίων πρὸς ἀναζήτησιν ταπεινοῦ τινοῦ ἀσύλου. Ἀλλ' αἱ φιλεύσπινυγγοι οἰκογένεια, αἱ δυνάμεναι νὰ τῷ συνδράμωσι, εἶχον μεταναστεύσει. Ἡ σιτοδεία μόνον, διπλασιασθεῖσα τότε ὑπὸ τῆς Τρομοκρατίας, ὑπεδέχετο τὰ 70 αὐτοῦ ἔτη. Ἡ δημοκρατία οὔτε ἱερῶν, οὔτε σοφῶν, οὔτε γερόντων χρεῖαν ἔχουσα, ἐστάληε τὰ τέκνα τῆς εἰς τὰ πεδία τοῦ πολέμου, ὅπως ἐκεῖ ζητήσωσι καὶ ἄρτον καὶ ὑποδύματα. Αὕτη ἀνευρέθηι τότε τὴν λατρείαν τῆς πολεμικῆς Μοίρας, θύσουσιν αὐτῇ καθεκάστην τὴν ἐκατόμβην τῆς. Ὁ γέρον μοναχὸς κατενόει τὸν κρίσιμον τῶν τότε χρόνων στιγμὴν. Διευθύνων τὸ ἀρχαῖον ἐρημητικὸν ἀστρολάβιον πρὸς τὸν ἐπαναστατικὸν κομήτην ὑπέσχετο τὴν ἀθανασία τῆς ἱστορίας εἰς τοὺς γενναίους τοὺς σπεύδοντας νὰ ἀποθάνωσιν εἰς τὰ σύνορα, χάριν τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος.

Καίτοι ἀρχαῖον ἱερὸν τυγχάνοντα, ἐφείσθησαν αὐτοῦ οἱ σφαγεῖς τῆς Τρομοκρατίας, ἐνεκα πατριωτικῶν τιμῶν προρρήσεων ὑπὲρ τῶν στρατιῶν μας, ἐπικληθευσαθὲν διὰ τῆς νίκης. Ἡ σῆμα αὕτη ἐξαπλωθεῖσα ἀρκεύτως προσέβλεπεν αὐτῷ εὐγενεῖς τινὰς ἐπισκέπτας οἷοι ὁ Φίλιππος τῆς Ὁρλεάνης, ἡ Κυρλέττη Καρδλ, ὁ Μαρξ, Ὁδερπφίερς, καὶ ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης.

Ὁ δὲ τῆς Ὁρλεάνης εἶχε ψηφίσει τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως. Τὰ κύματα ἀπᾶντα κατηγόρουν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ οἰκογενειακῷ τούτῳ φόνῳ. Ἰδοὺ ὅμως ὅ,τι ἡγνύουν. Τὸν ἀντιπροτεράειν τῆς δίκης τοῦ Λουδοβίκου XVI εἶχε μεταδῆ λίαν πρῶτ' εἰς τὰ ἀνάκτορα ὁ Δαντὼν Ζιρτς... νὰ ἐμιλήσῃ πρὸς τὸν πατριώτην περὶ τοῦ τοῦ — «Θέλεις νὰ ζῇς ἢ νὰ ἀποθάνῃς»; τῷ εἶπε.

Ὁ πρίγκηψ δὲν ἠγνόει. «Ἄκουσον, ἐπανέλαθεν ὁ Δαντὼν δὲν ὑπάρχει πλέον μέση ἐδὸς» δέον νὰ ἦται ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς Ἐπαναστάσεως δὲν πρόκειται νὰ γνωρίσῃς ἂν τὰ φυσικὰ αἰσθηματικά, τὸ πρέπον, τὸ καθήκον, σοὶ ἐπιτρέπωσιν ἢ ὅχι νὰ καταψηφίσῃς θάνατον κατὰ τοῦ πρώην βασιλέως» δὲν ἀπαίτουσιν παρὰ σοῦ πρᾶξιν συνειδήσεως, ἀλλ' ἐχέγγυον ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν δημοκρατίαν πρᾶξιν ἀποτρέπουσιν καίποτε τὴν μετὰ τῶν ἀνθρώπων τῆς γενναίας σου συμφιλίωσιν, πρᾶξιν καθι-

στῶσάν σε οὕτως ὅμοιον ἡμῶν, ὥστε ἡ στενοτέρα ἀλλήλων τῶν νὰ μᾶς συνυποστηρίξῃ ἢ νὰ μᾶς συνανατρέψῃ. Ἄν ἀποποιῇσαι, μεταδύνῃς εἰς τὸ βῆμα καὶ ἐνεργῶ ὅπως καὶ σὺ καταδικασθῇς ὡς συνένοχος τῶν ἀμαρτημάτων τῆς μοναρχίας. Ἄν δὲ καὶ ἡ Συνέλευσις ἀποποιήθῃ νὰ σὲ πατάξῃ, οἱ Σεπτεμβρινοὶ θὰ περιφρονήσωσι τὴν γνώμην τῆς...»

Ὁ Φίλιππος τῆς Ὁρλεάνης κατεβλήθη. Περιπαθὸς δικαίμενος ὑπὲρ τοῦ ἀγγλικοῦ συντάγματος, ὠνευρόποι μὲν τὴν συμμαχίαν τῆς μοναρχίας μετὰ τῆς ἐλευθερίας, οὐδόπως ὅμως ἐπέθει τὴν ἐπικίνδυνον τιμὴν τοῦ νὰ ἀρξῇται μᾶς δυναστείας. Καὶ ὅμως οἱ ἀρχηγοὶ ὅλων τῶν κομμάτων τὸν ὑποπεύοντο, καθότι αἶτε ἀνεξάντητοι ἀγαθοεργίαι αὐτοῦ καὶ αἱ στρατιωτικαὶ ὑπηρεσίαι τοῦ υἱοῦ τοῦ προσέβλεπον αὐτῷ τὴν προσοχὴν καὶ τὰς συμπαιδείας τῶν μεσάων κλάσεων. Οἱ φθονοῦντες κατηγόρουν αὐτοῦ ὑποκινήσεις ταραχῶν : ἡ κατηγορία αὕτη ἦτο πρᾶλτος, καθότι, ἂν ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἤθελε νὰ περισυναγάγῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τοὺς ταραξίους τῶν προαστείων, ἤρκει αὐτῷ ν' ἀνοίγῃ τὸ βαλάντιόν του : τὰ ἐπαναστατικὰ στίφη θὰ τὸν ἀνύψουν ὑπεράνω τῆς Ἐπαναστάσεως. Δὲν συνέβη τὸ τοιοῦτο, διότι ὁ ἡγεμὼν οὗτος δὲν ἐθαυκαλιζέτο ὑπὸ τῶν ἀποδιδωμένων αὐτῷ ὑποβουλήσεων. Ἄν παραδέχθῃ νὰ ἦ μέλος τῆς Συνελεύσεως, ἐπραξε τοῦτο χάριν τῆς οἰκογενειακῆς ἀσφαλείας, ἀπαίτουσας νὰ μὴ ἴσταται ἔξω τοῦ γενικοῦ κινήματος. Ὑπέκυψεν ἐν τῇ τελευταίᾳ στιγμῇ ὑπὸ τὸ ἀ γ ρ ι μ α ῖ ο ν βλέμμα τοῦ μεγάλου πεπτεμβριανοῦ ἀνδραγαθίου. Οἱ ἐπὶ 40 σελίδας τὴν ἡμέραν ἐγκάθετο εἶχον ὑποψιφύρειν κατὰ τὴν διάξασιν του ὅτι δὲν θὰ ἐξήρχετο ζῶν τῆς βασιλοκτονίας συνεδριάσεως, ἂν δὲν κατεψήφισεν τὸν θάνατον. Κατελήθη ὑπὸ τοῦ ἡγέτος τοῦ φόβου οὐχὶ δι' ἑαυτὸν, ἀλλὰ διὰ τοὺς περὶ ἑαυτὸν.

Μακρὸν, μετὰ τὴν τραγωδίαν τῆς 21 Ἰανουαρίου, ἦκουσε νὰ ἐμιλῶσι περὶ τοῦ Πέτρου Λεκλέρ καὶ τῶν εὐθαρσῶν αὐτοῦ προρρήσεων περὶ πολλῶν ἐκ τῶν τῆς Ἐθνικοσυνελεύσεως. Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ διασκεδάσῃ ἐπὶ στιγμὰς τινας μυστηριώδους ὑποκινήσεως, μετέβη καὶ αὐτὸς παρὰ τῷ γέροντι κατοίκῳ τῆς ἐν τῷ Προαστείῳ ὁδοῦ τῆς Βρύσεως τοῦ Ἐρημίτου. Οὗτος ἀναγνωρίσας ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν πρίγκηπα, προσεπάθησε νὰ μὴ ἐνδῶτῃ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του.

— Δέσποτα, τῷ εἶπεν ἀπροσμελίστως, ἀπὸ πολλοῦ μόνον βικίους θανάτους ἀνχινώστω ἐν τῷ πεπρωμένῳ. Ζῶμεν ἐν ἀμυσφαίρᾳ καταδιωρισκοῦσθ' εἰσθῇ μοι τῆς θλίψεως τοῦ νὰ προσθέσω καὶ ἕτερον σταυρὸν εἰς τὸ νεκρολόγιόν μου.

— Τί σοὶ μέλει δι' ἕνα σταυρὸν περιπλέον, ἀρῶ ἐγὼ τὸν δέχομαι : Δός μοι ἐν μάθημα τῆς τέχνης σου, ἦν τότε πολὺ μοι ἐξεθείσασιν, λάβε δ' ἐμὲ ὡς ἀντιχείμενον τῆς τοιαύτης μελέτης, ἵνα ἐννοήσω καλλίτερον.

— Ἐπραξῇ ἡδὴ ὅ,τι καὶ ἐρωτᾷς, ἐπανέλαθεν ὁ γέρον βενεδικτίνος, καὶ φοβούμαι λίαν μήπως δὲν ἡπατήθην. Ἰδοὺ δικτὶ, Mgr, ἐπεθύμουν νὰ σιωπήσω...

== "Εστώ στοιχηματίζω ὅτι θὰ ἡπατήθῃς" ἄς ἀναθεωρήσωμεν καὶ ἐξελέγχωμεν τὸ ζήτημα...

== Δὲν ἔλαθεν ὁ 'Εκλαμπρ' κατὰ τὴν γέννησίν του τὸν τίτλον τοῦ δουκὸς τοῦ Μοντπενσιέ...

== Ναί, καὶ μετὰ τῶν ὀνομάτων **Louis - Philippe - Joseph**, τοῦ **duc de Montpensier, duc d' Orleans** διὰ μεταδόσεως τῶν πρωτοτοκείων.

— Ὁ ἐκλαμπρ. ἐδέχθη ἐπίσης δημοσίᾳ καὶ φέρει τὸ ὄνομα **I π π ό τ η ε**...

== 'Ανάγκη πᾶσα' τοῦτο εἶνε ἡ ἀσπίς μου.

== Οὕτω λοιπόν. ἐκλαμπρ., ἡ ἐνωσις τῶν σημείων τῆς ἀτομικότητός σου παρελθούσης τε καὶ ἐνεστώσης ἐκφράζεται ὡς ἑξῆς:

«Louis -- Philippe --ducde Montpensier ; .. due d' Orleans ;... Egalité ;.. Député à la Convention nationale dela République française ...»

Ὁ Λεκλέρ ἐγνώρισε τότε εἰς τὸν πρίγκηπα τὴν ἀποκαλυπτικὴν μέθοδον τοῦ Προγνωστικοῦ τῆς Τύχης, γνωστὴν ἤδη τοῖς ἀναγνώσταίς, προσθέτων εἰτα μετὰ τρεμούσης φωνῆς: «'Εξελέγξατε λοιπόν, ἐκλαμπρ., ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε, τὴν βούλησιν τῆς Εἰραρμένης:

«L' échafaud qu' ila noté pourle roi chancelant deviendra bientôt le sien : Dieu ordonneson égalité, mise dans le supplice !..»

Ὁ Φίλιππος τῆς Ὁρλεάνης ἀνατριχίσας ἐγένετο κάτωχρος. Εἶδε τὴν σκῆν τοῦ Λουδοβίκου τεινέουσαν αὐτῷ τὴν χεῖρα ἐν δὲ δάκρυ, παρὰ τοῦ οὐρανῷ συλλεγὲν, ἀνῆλθε ἔκ τῆς καρδίας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

«Μένουσιν ἐπὶ τοῦ κύκλου 6 γράμματα **P,J,P,P,P,A**, ἐξηκολούθησεν ὁ Λεκλέρ, ἀποπερατῶν εὐσυνειδώς τὸ ἔργον του· αὐτὰ δηλοῦσι: **«Pari, Jure Proscripto Principi Proscriptus Aquatur,»** δηλ. «διὰ τοῦ νόμου τῶν ἀντιποίνων, ἡ προγραφή τὸν ἐξισοῖ πρὸς τὸν παρ' αὐτοῦ προγραφέντα πρίγκηπα ...», **«Α!** 'Εκλαμπρ., αὐτὸ τὸ ὄνομα **I π π ό τ η ε** καὶ αὕτῃ ἡ 'Εθνουσυνέλευσις ἐπηνεγκὸν δυστυχίαν!». Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἐπέστρεψε ἡ ἀνταμώσωμεν, ὥσως ἀπεφάσισε καὶ νὰ σᾶς σώσῃ: ἔχετε ἀκομή τὸν καιρὸν ὑπὲρ ὑμῶν ... φύγετε !...

== "Ὅχι, φίλε μου, μένω. Εἰς δευρὲς τῆς Ὁρλεάνης δὲν λειποτακτεῖ ἀπέναντι τοῦ κινδύνου: οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ μὲ φονεύσωσιν, ἀλλ' ὁ Θεὸς μόνον θὰ μὲ κρίνῃ...

Μετὰ δύο μῆνας, ἡ Τύχη τῶν προγεγραμμένων ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ ἀνακτόρου του, διὰ τοῦ Ἀρχηγείου τῆς Κοινῆς Σωτηρίας· μετὰ δὲ τὴν ἀγωνίαν τῶν δεσμιωτηρίων, τὸν ἔρριψε τῇ 6 Ἰουλ. 1793 εἰς τοὺς ἐρουθροῦς βραχίονας τοῦ ἐκρωμάτος τῆς λαϊμητόμου.

Ἡ πρὸς τὸν Λεκλέρ ἐπίσκεψις δὲ τῆς Καρλόττας Κορδαὶ ἀπῆλθε δραματικώτερα. Ἡ νεῆνις αὕτη, ἣν ἔδει: ἡ ἀποκαλίσσωμεν ἡρώϊδα, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἐπευφημία τοῦ φόνου, καίτοι, ὡς τιμωρὶς υπερβολικῆς μοχθηρίας θεωρουμένου, ἀφίκετο εἰς Παρισίους τὴν 11 Ἰουλ. 1793

μετὰ τῆς ἀκλονήτου ἀποφάσεως νὰ φονεύσῃ τὸν Μαρά, πρὸς ἐκδίκησιν τῶν θυμάτων αὐτοῦ τοῦ θηρίου. Τὸν χρόνον τῆς ἐπαύριον ἐχρησιμοποίησε πρὸς μελέτην τῶν μέσων τοῦ σκοποῦ τῆς. Τὴν ἐσπέραν, ἐνῶ ἀπῆρχετο ἐν τῷ ξενοδοχείῳ βεβαρημένη μὲν ὑπὸ τῆς πυρετώδους κοπώσεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀποτεθαρρημένη, παρατήρησεν ἐν τῷ φατνώματι ἐνδὲς καθρέπτου ἀγγελίαν τινὰ τοῦ Λεκλέρ. Φαίνεται ὅτι πολλὰς τοιαύτας θὰ εἶχε διανεῖμει ὁ πτωχὸς σφόδρ ἀπανταχῶς χάριν πελατῶν καὶ τοῦ ἐπιούσιου ἄρτου.

Ἡ Καρλόττα θῆλῃσε νὰ ἴδῃ τὴν τὴν ὄψιν, καὶ τοὶ ἀποφατισμένη ἡ ἀποθάνῃ. Τὴν 13 Ἰουλίου, λίαν πρωΐ, ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ μάντεως. «Κύριε, τῷ εἴπε, κλίνουσα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν γῆν, ἐκ φόβου μήπως τὸ βλέμμα προδώσῃ τὴν ἰδέαν τῆς, μία κυρία, φίλη μου, θὰ ζήτησῃ σήμερον παρὰ τινος ἰσχυροτάτου μέλους τῆς Συνελεύσεως μίαν σπουδαιοτάτην ἐκδούλευσιν. Καθὸ ἐνδιαφερομένη καὶ εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαδήματος τούτου, δύναμαι νὰ ἐπιτόχω διὰ τινος μέσου καὶ χωρὶς νὰ σᾶς δώσω ἄλλας ἐπιτηγῆσεις, περιληψὴν τινα τῶν ἀναμενουσῶν ἡμᾶς εὐσιώνων ἢ δυσσιώνων περιπετειῶν !...»

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ὠραίας νεάνιδος, ἥς τὸ ὑποπτόμενον παράτημα προῦειδεν ἐσωτερικὴν διαμάχην, ὁ Λεκλέρ εἶχε νομίσει ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐρωτικῆς τινος ὑποθέσεως. «Δεσποινίς, τῇ εἶπεν, οὐδέποτε νῆα τις ἐξῆλθε τοῦ ταπεινοῦ γραφείου μου χωρὶς νὰ συναποφέρῃ καὶ ἓν μειδίημα τῆς Προνοίας. Δὲν ζῆτῶ νὰ μάθω οὐδὲν τῶν μυστικῶν σας, καὶ ὅμως θὰ σᾶς εἴπω ἅπαντα τὴν ἀλήθειαν. Καθήσατε πρὸ τῆς μικρᾶς ταύτης τραπέζης, ἀρχοῦντως μακρὰν τῆς ἐμῆς καίρηνης, ὅπως μὴ δύναμαι ἡ ἀναγνώσῃ ὅτι θὰ γράψετε. Λάβετε αὐτὴν τὴν δεσμίδα τῶν λευκῶν χαρτίων· γράψατε ἐφ' ἐνδὲς ἑκάστου ἀνὰ ἓν γράμμα ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ προσώπου. Χάριν τοῦ ὁποίου θέλετε νὰ συμβουλευθῇτε τὸ μέλλον. Προσθέσατε κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον τὴν ἀκριθεῖς ἔκφρασιν τῆς ἐπιθυμίας ἢ τῆς θελήσεώς σας, καὶ περανате αὐτὴν διὰ τῶν ὀνομάτων, τῶν ἐπωνύμων καὶ τῶν τίτλων τοῦ ἰσχυροῦ προσώπου, περὶ οὗ μοι ὠμίλησατε. Ἄν ἔχητε νὰ σημειώσητε ἀριθμούς ἢ ἡμερομηνίας, δέον νὰ σημειώσητε ταῦτα οὐχὶ δι' ἀριθμῶν, ἀλλ' ὀλογραφῶς. Θ' ἀναμίσξετε εἰτα ὅλα αὐτὰ τὰ χαρτία μέχρις ὅτου ἐξαφανισθῶσι τὰ ὀνόματα καὶ πᾶν ἔχρος τῆς γραφείσης ἐννοίας. Τὸ μυστικόν σας θὰ κρυφθῇ οὕτως ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ χάρους, ἔξ οὗ θὰ ἐξέλθῃ μία ἀπαντήσις. Μετὰ τὴν πρᾶξιν θὰ συναποφέρητε τὰ χαρτία, πρὸς πλείονα ἐξαρχαλίσιν τοῦ μυστικοῦ σας.»

Ἡ Καρλόττα ἔγραψε ταχέως τὰ ἑξῆς, ἐνῶ ὁ Λεκλέρ ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν, ὅπως μὴ διαταράξῃ τὴν πελάτιδά του:

«Le treize juillet mil sept cent soixante-trois, Charlotte de Corday d'Armont veut tenter de tuer, à Paris, d' un coup de couteau, Jean-Paul Marat, député à la Convention nationale dela République française ;

Ἡ Καρλόττα διὰ τῶν 164 τούτων γραμμάτων, τῶν σημειωθέντων ἐπὶ ἰσχυρίσμων χαρτίων ἀπετέλεσε διὰ τῆς ἀνυμνίας αὐτῶν τὸ παρὰ τοῦ Λεκλέρ λεγόμενον χάος διὰσταυρώσασα εἴτα τὰς χεῖρας ἀνέμενεν ἐν σιγῇ.

Ὁ γέρον βενεδικτίνος συλλέγων τὰ ἐν λόγῳ χαρτὰ τὰ ἔθετε κατὰ σειράν ἐν πολλοῖς συγκεντρικαῖς κύκλοις. ὡν τὴν περιφέρειαν διέτρεχε βραδέως τὸ ἐταστικὸν βλέμμα του· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ φυσιογνωμία του ἐνεψυχούτο· ἀποσπᾶσας δὲ ἐκ τῶν κύκλων ἀπέκρυψεν ἐν τῇ ὀριστερᾷ του, τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, τὰ ἔνθεν κακῶς ὄντι περιτυλλεγόντα γραμμάτια, μέχρις ὅτου ἐναπέμειναν τὰ ἑξῆς 6 : **L, Z, C, R, A, A.**

Ἡ πρῆξις αὕτη διήρκεσε δέκα λεπτά. Ἡ Καρλόττα παρηκολούθει ταῦτα διὰ τοῦ βλέμματός, μὴ ἐννοῶσα ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα. Αἶφνης ὁ Λεκλέρ ἐπὶ ἀναφέρει τὸ χάος, ὅπως ἐξαφανίσῃ τὴν παρ' αὐτοῦ ἀνυμνωθεῖσαν ἐννοίαν· Πρῶτος εἴτα τὰ χαρτὰ ἐνώπιόν του μετὰ χειρνομίας πλήρους ἀθυρίας εἶπεν :

— Εἰσθε βαδία, δεσποινίς· ἐπεὶ δὲν ἐκάρκατε κανὲν λάθος εἰς ὅτι ἐγράψατε;...

— Οὐδὲν, ἀπήντησεν ἡ Καρλόττα.

— Τότε, ἐπανελάθεν ὁ μάντις, μίαν μόνον συμβουλὴν συνέσεως δύναμαι νὰ σᾶς δώσω. Νὰ μὴν ὑπάγῃ ἡ φύλη σας πρὸς τὸν ἰσχυρὸν ἀνθρώπον· θὰ ᾔτο διάδοξιν ἀνομιᾶς.

— Διατί κύριε;...

— Σᾶς δίδω τὸ παράδειγμα τῆς φρονήσεως, σιωπῶν.

Τῶντι δὲν ἠδύνατο ὁ Λεκλέρ νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς μίαν ἀγνωστον δεσποσύνην τὴν φρικτῶς ἀπάντησεν τῆς Μοίρας. Ἰδοὺ δὲ αὕτη :

« **Ce coup tuant, planté en ta poitrine, doit te tuer, à Parie en bain, livide Marat.** — **L'échafaud conventionnel est le piédestal d'ou cette marty, couronnée de la vertu antique, doit planer sur le monde** »

Τὰ 6 ἄνωγα γράμματα **L, Z, C, R, A, A**, ἰσχυλουν **Lividi Zona Cruoris Rubefacit Amplexantem Aquam**, δηλ. :

« **Kύκλός ἐστι ματρός ἐλιδνός ἐρυνθραίνε· τὸ περὶ βάλαντος τὸ πτωμα ὁ δὲ ρ.** » Ἡ μαντική αὕτη εἰκὼν ὑπεδήλου τὸν λουτήρα, ἐν ᾧ ὁ Μαρὰ ἐπλήγῃ δι' ἐγγειριδίου.

Ὁ Λεκλέρ οὐδόλως ὑπέθετεν ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του τὴν μάρτυρα ἐκείνην, ἥτις ἀνύψου τὸν φόνον εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀφοσιώσεως. Ἐνόμισεν ἐκεῖνον πλῆγινον τῶν ἐμπνεόντων τοὺς χρησμοὺς Δαιμονίων. ἐνῷ ἡ Καρλόττα ἀποτυρομένη μεταμελεῖτο διὰ τὸ παιδαριῶδες παρὰ τῷ μάντι διὰδόξιά της. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας ἐξεπληρούτο τὸ ἥμισυ τοῦ χρησμοῦ, ὁ δὲ Λεκλέρ, καθὼς μὴ λησμονήσας τὴν ἀπάντησιν τῆς Μοίρας, ἠδυνήθη νὰ ἐπανακινεῖται λέξιν τὰ ὀνόματα τῆς δεσποσύνης δὲ Κορδὴ, τὰ τοῦ Μαρὰ καὶ τὴν ἐκφρασὶν τοῦ ἐκδικητικοῦ ἐγγειριδίου.

Τὸ Προγνωστικὸν τῆς Μοίρας κατέστη κατηγορηματικώτερον ὅτε ὁ Ροβεσπιέρρος προσήλθε καὶ αὐτὸς νὰ διαρευνηθῇ τὸ μέλλον του. Συνωμύλησε κατ' ἀρχῆς καὶ ἐπὶ πολλὸν χρόνον μετὰ τοῦ ἐργαίτου τοῦ προαλείου Σαιν-Μαρκίω περὶ τῶν ἀρχαίων μυστηρίων· πεισθεὶς δὲ περὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν γνώσεων τοῦ προφήτου, ἀπεφάσισε νὰ ὑποβάλῃ τὴν προσωπικότητά του ὑπὸ τὸ μηχανικὸν ἐνέργημα. Ἡ προσωπικότης του ἐξετέθη οὕτως :

« **Maximilien — Marie — Isidore — Robespierre, député à la Convention nationale de la République française** »

Ἰδοὺ δὲ ὁ ἐξαχθεὶς χρησμός :

« **Républicain rare, inflexible, il ira mourir décapité, au nom de la nation, par vote des ennemis.** »

Ἐμεινεν 6 γράμματα ἄφωνα, **A, I, E, E, O, Q**, δηλοῦντα : « **Ab Iniquis Eversus, Extortus Odio Quiritum**, » δηλ. : « **Ἀνατραπείας παρὰ τῆς συμμορίας τῶν κακῶν, βασιανισθεὶς παρὰ τοῦ μίσους τῶν ἀσπῶν.** » Τὸ συμπλήρωμα τοῦτο τοῦ χρησμοῦ ἐπεβεβαιώθη τῷ 1794 διὰ τινος γεγονότος δεικνύοντος μέχρι τίνος βαθμοῦ δύναται νὰ ἐρροθῇ ἡ πολιτικὴ λύσσα. Τὸν Ροβεσπιέρρον καίτοι βαρέως πληγωμένον κατὰ τὴν κράτησιν του (εἴτε ἀφ' ἐαυτοῦ, εἴτε παρὰ τοῦ βουλευτοῦ **L. Bourdon**), οὐχ ἤττον ἔστυρεν ὅλως αἰματόφυτον εἰς ἓν μέρος πλησίον τῆς Συνελεύσεως, καὶ ἐκεῖ, οἱ ἐταῖροι, οἱ τὴν προτεραιάν τρέμοντες ἐμπροσθέν του, παρήρχοντο πρὸ αὐτοῦ ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον περιυδρίζοντες τὴν ἀγωνίαν του...

Ὁ Βοναπάρτης ἔζη τῷ 1795 ἐν Παρισίοις, ἀργός, ἐν ἀποχαρρύνει, ἐν στενοχωρίᾳ, ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου προσιθιμήματος τοῦ μέλλοντος προορισμοῦ του. Ἡ τύχη, αὐτὸς ὁ Θεὸς τῶν ἀργῶν, τὸν ὠδήγησε μίαν ἡμέραν παρὰ τῷ Λεκλέρ, μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ περάσῃ ἐκεῖ ὀλίγον καιρὸν ἀσκήτως (*tuerle temps*). Ὁ μάντις κατεγίνετο τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ εἰς ἓν ὠροσκοπίον. Ὁ Βοναπάρτης, ρίψας βλέμμα ἐπὶ τῶν κύκλων, τῶν τριγώνων, τῶν ὑπολογισμῶν, αὐτῶν τῶν ἀποκρυφῶν μαθηματικῶν, ἐκινῆθη τὴν περιέρχουσαν καὶ ἐπαθύμνησε νὰ πειραματισθῇ καὶ ὁ ἴδιος. Ἡ ἐρώτησις τῆς ἡμερομηνίας τῆς γεννήσεώς του τῷ ἐράνῃ φυσικῇ, προκειμένου νὰ ὀρισθῇ τὰ πρῶτα σημεῖα τοῦ ὠροσκοπίου· ἀλλ' ὅτε προσεκήθη νὰ προσεῖπῃ τὰ ὀνόματα, ἐπώνυμα, τίτλους καὶ ἐπιγέγραφα, ὅπως δι' αὐτῶν ὀρισθῶσι καὶ τὰ σημεῖα τοῦ ἐρημητικοῦ ἀναργήματος, τοῦ ὑποδηλοῦντος τὴν κλειδῶδα τοῦ μέλλοντος, τότε ἐθεώρησε τὴν ἀνάγκησιν ἐξερχομένην τῶν ὀρίων καὶ ἠγέρθη ἀποτόμως πρὸς ἀναχώρησιν.

« Στάλλεσθε ἴσως ἐπισθοδρομοῦντες, τῷ εἶπε πρῶτος ὁ Λεκλέρ, καθότι ἡ τέχνη μου εἶνε ἰσχυροτέρα παρ' ὅσον φαντάζεσθε. Ἐκτὸς τούτου, ὑπάρχει μίαν προφητικὴν ἐνός κάποιου κινήσεως δὲ Καλλιόστρου πρὸ δέκα ἐτῶν περὶ τῆς μέπω τότε ἀρχεμένης Ἐπαναστάσεως, δι' ἣς ἀγγέλλεται ὅτι ἕνας Κορσικανὸς ἐκτελεσμένος ὑπὸ τοῦ λαοῦ θὰ τὴν ἐπεραύσῃ, ἴσως διὰ δικτατορίας. Ὅτ' αὐτὸν λοιπὸν καλὸν διὰ σᾶς μέλλον, ἀφοῦ εἴσθε Κορσικανὸς· δοθείσης δὲ τῆς περιπτώσεως ἡδῶ, καὶ ἂν ἡ Τύχη ὑμᾶς ἐξέλεξε, μᾶλλον θὰ ὠφελήθητε, προειδοποιούμενος περὶ τούτου.

Ἀλλ' ὁ Βοναπάρτης, νομίσας ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του κανένα γέροντα μηχανικὸν ἢ κανένα ἐπίτριπτον ἀγύρτην ἀπορώντα τὸ βαλάντιόν του, ἔρριψεν ἐν μικρὸν νόμισμα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀπῆλθε.

Μετὰ τέσσαρα ἔτη, τὴν 8 Ὀβρ. 1799, τὴν προτεραιάν τῆς δικσῆμου ἡμέρας, ἀνοικηθείσης 18 **brumaire**, ὁ παρὰ τῆς Συνελεύσεως πρυθὲς στρατηγὸς εἶχε γίνει ἐπὶ τῆς Πενταρχίας ὁ εἰννοούμενος τῆς Μοίρας, ἥς τὸν διαρρηγνῆναι εἶπε περιρρονήσας. Ἦτο ἐστεμμένος ἐκ τῶν δακνῶν τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Αἰγύπτου, ἥτο ἡ ἐνσάρκωσις τῆς Νίκης· ἵνα δὲ τὰ πάντα ὑπὸ τοὺς πόδας του θέσῃ δὲν ἐναπέμεινεν αὐτῷ ἢ τὸ τολμᾶσαι, τοῦτο δὲ καὶ ἐνόησε τότε. Τὸ σχέδιον εἶχε διαγραφῇ, ἡ ἐπιτυχία ὑπολογισθῇ, ὁ κίνδυνος προσμυτινῇ. Οἱ μὲν ἄνθρωποι τῆς ἀναρχίας ἀνέλαβον ἕκαστος τὸ μέρος του, ὁ δὲ ἀν-

ὁρωπος τῆς ἰδέας διασκέπτετο ἀναμένων τὴν στιγμήν τοῦ ὑπερπηδῆσαι τὸν Ρουβίκωνα. Διασκεπτόμενος ἐν τῷ βα-
θει ἐνδὸς μονήρους διαχωρίσματος καὶ βυθισμένος εἰς ἐ-
κείνο τὸ εἶδος τοῦ ἐν ἐργηγόρσει ὄνειρου τοῦ παρκαγομένου
ἐκ μεγάλης τινὸς διεγέρσεως ἐνδὸς πυρετώδους πνεύμα-
τος, ἀνεμνήσθη τοῦ γέροντος τῆς ὁδοῦ τῆς Βρύσεως τοῦ
Ἑρχμίτου, νομίσας τῇ στιγμή ἐκείνῃ ὅτι ἡ προφητεία
τοῦ Καλλιόστρου ἔχει εἰς τὸ εὖς του ὡς ἔχεις κώδωνος
μεμικρυσμένου.

(Ἀπόσπ. ἐκ τῆς «Ἱστορίας τῆς Μαγείας τοῦ ὑπερ-
φυσικοῦ κόσμου καὶ τῆς Εἰρακρμένης» τοῦ Christian.)

Μεταφρ. Θ. Δομίνου.

Ἐπεται τὸ τέλος

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

Μυθιστόρημα τοῦ Ζαρού.

(Συνέχεια.)

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ πιστεῦσω. — Πῶς νὰ
σοὶ περιγράψω τὴν χαρὰν ἣν πρὸ ἐλίγου προῦξέ-
νησα εἰς τὴν Μίρκαν· τῇ ἔδωκε τὴν νυμφικὴν τῆς
στολὴν καὶ τῇ ἔδοκίμασα τὸ στέμμα, ἡ δὲ καλὴ Μίρ-
κα διετέλει ἐν ἐνθουσιασμῷ! «Καὶ ὁ Βράγ, ἔλεγε,
τί θὰ εἴπη βλέπων με τόσον ὥραϊαν;»

— Τί θὰ εἴπη ὁ Βράγ; θὰ γελάσῃ ὁ ἀνόητος,
ὡς πάντοτε.

— Δὲν εἴσθε σήμερον ἐπιεικής. Καὶ ἐγὼ, Ἑρ-
ρίκος, θὰ ὑποστῶ κατὰ τὴν πρωτὰν ταύτην τὴν κα-
κεντρέχειάν σας;

— Δὲν ὑπάρχει ποσὺς κακεντρέχεια εἰς ὅλα
ταῦτα, προσέθηκε ζωηρῶς ὁ Ἑρρίκος· ἀλλ' ἀφοῦ ζη-
τεῖτε νὰ ἐκφράζωμαι πάντοτε ἐλευθέρως, θὰ σὰς
ὁμιλήσω περὶ τίνος πράγματος τὸ ὁποῖον καθόλου
δὲν μοὶ ἤρεσκεν.

— Ὅμιλεῖτε σοβαρῶς; ἀπήντησεν ἡ Λιέδα μετὰ
τινος ἀξιοπροεπείας, τί λοιπὸν δὲν σὰς ἤρεσκε;

— Ὅτι ἐδέχθης παρὰ τῆς Μίρκας τὴν μεγάλην
αὐτὴν ἐκ χειμωνάνθων ἀνθοδέσμην ἣν ὁ ξένος τῇ
προσέφερε, καὶ ὅτι τόσον ἐπιμελῶς τὴν ἐτήρησας
ὥστε κοσμεῖ ἀκόμη, πλήρης λαμπρότητος, τὸ πα-
ράθυρόν σου.

— Ἰδοὺ μία νόστιμος ἐπίπληξις· σοὶ ἀπαντῶ
ἀπλῶς, ἀγαπητέ μοι Ἑρρίκος, ὅτι ἀγαπῶ τοὺς χει-
μωνάνθους, ὅτι χάριν αὐτῶν ἐρριψοκινδύνευσα τὴν
ζωὴν μου, καὶ ὅτι μ' ἔθελξεν ἐκεῖνος ὃν καλὴ τύχη
μοὶ ἀπέστειλεν. Ἐν ᾧ ἐσκέπτεσσο τοῦτο, γνωρίζεις
τί ἐσκεπτόμην ἐγὼ, ὄνειροπολοῦσα τὸ παρελθόν;

— Περὶ τοῦ μέλλοντος πρέπει νὰ ρεμβάζῃς,
Λιέδα.

— Τὸ ἐν δὲν ἐμποδίζει τὸ ἄλλο, ἀπήντησεν ἡ
νεῆνις· ἐσκεπτόμην τὴν νύκτα καθ' ἣν μὲ κίνδυ-
νον τῆς ζωῆς σου ἔσωσας τὸν νεαρόν ναύτην· ἐπα-
νέβλεπον ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ συμβάντος —

καὶ ἔπειτα λέγετε ὅτι δὲν εἴσθε καλός! — Δότε
μοι τὴν βραχίονά σας, προσέθηκε, καὶ ὑπάγωμεν
νὰ ζητήσωμεν τὸν πατέρα σας ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ.
Ἰδοὺ ὁ κώδων τοῦ προγεύματος.

VII

Τὴν ἐπαύριον, ὁμίχλη πυκνὴ ἐκάλυπτε ὅλον τὸν
τόπον. Ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ τις ἐν τῇ ὁδῷ· οὐ-
δεὶς ἐξῆλθε τῆς ἐπαύλεως κατὰ τὴν πρωτὰν.

Ὁ Ἑρρίκος ὡς πάντοτε, περιεμένοτο κατὰ τὴν
ἐνδεκάτην διὰ τὸ πρόγευμα. Ἐμελλε νὰ παραμένῃ
τοῦ λοιποῦ ἐν τῇ ἐπαύλει μέχρι τῆς ἡμέρας τῶν
γάμων του.

Ἡ Λιέδα εἰσῆλθεν ἑνωρὶς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ἐνθα
εἰργάζετο ὁ πατήρ της:

— Καλημέρα, πάτερ μου.

— Καλημέρα, κόρη μου, ἐνηγκαλισθητὶ με· ποῦ
πηγαίνεις αὐτὴν τὴν πρωτὰν;

— Δὲν θὰ ἐξέλθω. Ἡ ὁμίχλη ἐκτείνεται παντα-
χόθεν· βλέπετε ὅτι εἶμαι προνοητικὴ. — Ἐργά-
ζεσθε ἀκαταπαύστως, φίλτατε πάτερ, καὶ ἀγνοεῖτε
πατε ὁ οὐρανός εἶνε συνεννόητος καὶ πότε καθαρός.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ παρατηρῶ τοῦτο, τέκνον
μου· εἶσαι πλησίον ἐμοῦ καὶ εὐτυχεῖς· γνωρίζω ὅτι
ὁ οὐρανός μου εἶνε αἶθριος. Αἱ ἔρριναί μου, βλέ-
πεις, παρουσιάζουν ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ἀναριθμή-
τους δυσκολίας, καὶ ἡ σύνταξις τοῦ ἱστορικοῦ ἐνδὸς
οἴκου χρονολογουμένῃ ἀπὸ πέντε αἰώνων δὲν εἶνε
πράγμα μικρόν.

— Ἐρχόμην νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ τοῦ νεαροῦ
μας· ἔδοιπόρου.

— Εἶνε καλλίτερα; Δὲν εἶνε ἄξιον ἀπορίας πῶς
μία οἰκογένεια ἀφῆκε παιδίον τόσον ἀσθενὲς νὰ με-
ταβῇ περὶ ἀπὸ Χόφ εἰς Λαπωνίαν! Ἀπὸ Χόφ, νο-
μίζω, ἔχει ἀναχωρήσει.

— Ναί, πάτερ μου, ἀλλὰ πηγαινέι πρὸς εὐρε-
σιν τῶν συγγενῶν του, καὶ διὰ νὰ μεταβαίνει περὶ
τοῦτο εἶνε ἐνδειξίς ὅτι δὲν ἔχει χρήματα.

— Θέλεις δι' αὐτὸν χρήματα; Ὁ Ραδσάρ μοὶ
εἶπεν ὅτι τὸ πτωχὸν αὐτὸ παιδίον ἔχει ὄψιν ἐντί-
μου νέου· λαμβάνεις ἐκ τοῦ σύρτου μου ὅ,τι τῷ
ἀναγκαιοῖ, — εἰάν συνῆλθεν ἐκ τοῦ κόπου του, ἀνα-
χωρεῖ· ἄλλως, ἅς μείνῃ ἰκόνμη· κανόνισον αὐτὰ ὡς
κρίνεις καλόν.

— Δὲν γνωρίζω τίνι τρόπῳ νὰ τῷ δώσω ἡ ἰδία
χρήματα· εὐχαριστῶ, πάτερ μου.

Καὶ ἡ Λιέδα ἐξῆλθε τῆς βιβλιοθήκης.

Ὁ Ἀξὲλ διήρχετο τὸν πρυδρομὸν καὶ ἦλθε πρὸς
αὐτήν.

— Δεσποινίς, ἐζήτουν τινὰ ὅστις νὰ μὲ ὠδήγει
εἰς .οὐκ. Δεστούρ, ἵνα τὸν χαιρετήσω καὶ τῷ ἐκ-
φράσω τὰς εὐχαριστίας μου.

— Νὰ φύγητε με τοιαύτην πυκνὴν ὁμίχλην, αὐτὸ
εἶνε ἀδύνατον.

— Κατὰ μικρὸν ἐξαφανίζεται αὕτη· μετὰ τινος
ὥρας αἱ ὁδοὶ θὰ ᾔναι ὁραταί.

— Λέγετε ὅτι εἴσθε καλλίτερα; καὶ ἐγὼ ἐξ ἐ-
ναντίας εὐρίσκω τὸ πρόσωπόν σας ἐπὶ μᾶλλον ἤλ-